

Українські Вісті

Неділя, 8 червня 1947 р.

UKRAINIAN NEWS

Число 24 (82) Рік III

Читайте сьогодні:

Міжнародна інформація (стор. 1).

Б. Сивенко. Справедливість — основа дружби (стор. 2).

В. Вас. Господарський плян англійських консерваторів (стор. 2).

Вал. Чернігівець. М. М. Бурачек (стор. 3).

Д-р Лев Ганкевич. Нотатки із З'їзду ЦПУЕ (стор. 3).

Степан Підкова. Географічний тато (стор. 3).

Часопис виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю

Адреса редакції й адміністрації: Neu Ulm, Ludwigstrasse 10.

Останні новини

Криза чи державний переворот в Угорщині?

Дивна димісія. — За кулісами угорських подій. — Відповідь на Труменову доктрину

* ВАШІНГТОН. (РШТ). 5-го червня. Члени американського Конгресу просять американський уряд передати угорське питання на розгляд Об'єднаних Націй.

* ВАШІНГТОН. (ГА). Під час однієї пресової конференції, відповідаючи на запитання кореспондентів, президент Трумен назвав узурпацію влади в Угорщині лівими елементами «обурливим фактом».

* БУДАПЕШТ. (ГА, Радіо-Беромюнстер). Англія й Америка вимагають від голови альянської контрольної комісії в Угорщині ген. Свірідова дати копії документів, які стосуються причин і обставин димісії Надя, та документальні докази, які підтвердили б справедливість советських закидів проти Надя й інших представників партії дрібних власників. Як в Англії, так і в США готуються до рішучих заходів у цій справі.

* РИМ. (РШТ). Італійські комуністи влаштували в Флоренції демонстрації. Це початок походу проти нового кабінету де Гаспері.

* ПЕКИН. (ГА). Комуністичні з'єднання здобули деякі стратегічно важливі пункти на півночі і північному сході від Мукдену.

* ВАШІНГТОН. (ГА). Переговори про фінансову угоду між США й Італією — на добрій дорозі.

* ЛОНДОН. (ББС). До 30-го липня американці звільнять усіх німецьких полонених, що перебувають у них на службі в Європі.

* ЛОНДОН. (ББС). Від понеділка до п'ятниці в Англії одержано 12 листів з вибуховими речовинами. Гадають, що ці листи — справа жидівських терористів.

* БЕРЛІН. (Радіо-Беромюнстер). З 1-го червня советський сектор Берліну одержує харчі виключно з російської окупаційної зони.

* НЬЮ-ДЕЛІ. (ББС). 5-го червня Монтбеттен обговорював з сімома індійськими політиками перші кроки до передачі влади індійцям.

* ПАРИЖ. (ББС). З наступного понеділка до п'ятниці в Парижі відбудеться конференція промисловців воєни. 15 європейських держав, в тому числі й Англія, візьмуть у ній участь.

* ВАШІНГТОН. (Радіо-Беромюнстер). 5. 6. американський сенат 79 голосами проти 10 ратифікував італійський мирний договір.

* МЮНХЕН. (РШТ). 5-го червня до Мюнхену прибули на конференцію міністер-президентів країн-земель чотирьох міністер-президентів з советської окупаційної зони.

* ЛОНДОН. (ББС). В одній ноті СССР протестує проти вербування советських громадян на працю до Англії. Некоректно вербувати советських громадян до себе на працю, не порадились перед тим з советським урядом, — говориться в ноті. В своїй відповіді англійський уряд підкреслює, що згадані ДП не є громадянами СССР; вони походять з балтійських країн і тієї частини України, що до 1939 року не належала до СССР.

* СОФІЯ. (РШТ). Болгарський міністер закордонних справ підтвердив повідомлення, що совети почали виводити свої війська з Болгарії.

* МАДРИД. (РШТ). У неділю прибуває до Іспанії з візитом дружина аргентинського президента сеньйора Перон.

ВК. БУДАПЕШТ. Чи подався міністер-президент до димісії? — запитує один німецький часопис з приводу урядової кризи в Угорщині, і твердить, що ця криза скорше нагадує державний переворот. Такі загалкові обставини, які її супроводжували! Алже, її останніх причин по суті досі не вяснено, та й усі повідомлення щодо цього дуже суперечливі.

Як ми писали в попередньому числі, минулої п'ятниці провідник угорської комуністичної партії і наступник міністер-президента М. Ракоші оголосив, нібито угорський міністер-президент Надя, що перебуває тепер у Швейцарії, повідомив угорського амбасадора в Берні про свою димісію. Однак, угорська амбасада в Берні спростувала таке повідомлення, що й підтвердила агенція Дена-Ройтер. Амбасада назвала всі чутки з приводу димісії Надя абсолютно необгрунтованими. А тим часом московське радіо оголосило повідомлення лівої угорської преси про уявну димісію Надя. В самій Угорщині негайно заарештовано його приватного секретаря і призначено на шефа угорського уряду дотеперішнього угорського міністра Л. Дінеша, представника лівого крила селянської партії. (Ракоші назвав його саме відповідною людиною для цього посту). І вже наступного дня — навіть така поспішність? — новий

уряд, ще не цілком укомплектований, склав присягу.

У зв'язку з цим у лондонських офіційних колах говорять про советську ноту Угорщині, в якій Совети закидають Надю й іншим представникам селянської партії участь у змові проти угорської республіки. Передаючи цю ноту, сов. головнокомандувач в Угорщині ген. Свірідов мав повідомити — принаймні між альянтами існує така домовленість! — про свій крок англійського й американського представників Союзної Контрольної Комісії в Будапешті.

Отже більша частина світової преси гадає, що новий угорський уряд, інспірували Совети, бо згодом це було б уже для них пізно. Провідник французької народно-республіканської партії М. Шуман найближчий співробітник Бідо, твердить, що втручанням у внутрішні справи Угорщини Совети хотять зміцнити своє становище в дунайських країнах ще до того, як буде ратифіковано мирні договори з сателітами Німеччини. А деякі англійські часописи заходять в своїх висновках набагато далі: нову російську інтервенцію вони вважають за советську відповідь на Труменову доктрину. (Дехто підкаже навіть думку передати справу Угорщини на розгляд ООН!). США пильно слідкують за

подіями в Угорщині і 4-го червня попросили советського ген. Свірідова подати їм усі документи з приводу угорської кризи. Очевидно, згодом можна сподіватися з їх боку відповідних санкцій і заходів.

Амбасадори не вертаються

БУДАПЕШТ. (РШТ). 5 червня. Як повідомляє агенція АП, ситуація в Угорщині все ще не ясна. Новий уряд позбавив Надя і Варгу (що теж виїхав за кордон) угорської державної приналежності. Велика частина колишніх урядовців намагається покинути Угорщину. Серед більшості селян панує погляд, що Надя не оголошував про свою димісію. Новий уряд відкликав угорських амбасадорів з Вашингтону, Лондону і Берну. Угорський амбасадор в США не повертається на свою батьківщину, щоб мати змогу за кордоном подавати за неї вільно голос, бо він вважає утворення уряду за вимушене із-зовні. Амбасадори в Берні і Лондоні теж вагаються виконувати волю нового уряду. Угорський амбасадор в Римі, якого нібито збиралися призначити на пост нового міністра закордонних справ, також не вертається.

Амбасадор США в Угорщині мав нараду з президентом Труменом. До Будапешту він прибуде 18-го червня.

* НЬЮ-ЙОРК. (ГА). Літакам советсько-угорського літунського товариства американці не дозволяють перелітати американську зону Австрії.

* РИМ. (ББС). 4-го червня новий кабінет де Гаспері на своєму першому офіційному засіданні обговорював економічні проблеми.

* ВАШІНГТОН. (ББС). США знову вимагають від югославського уряду компенсації за 2 американські літаки, збиті минулого року.

* БЕРЛІН. (Радіо-Беромюнстер). Міністер-президенти советської окупаційної зони ухвалили не брати участі в мюнхенській конференції міністер-президентів країн-земель. Натомість вони пропонують відбутися таку конференцію в Берліні за участю представників профспілок і політичних партій.

* МОСКВА. (АП). В одному повідомленні ТАСС із Віля СССР обвинувачує французьку окупаційну владу в Австрії, що вона допомагає вербувати советських громадян до французького чужинського легіону, на працю до Франції, Марокка, Бразилії і Канади. Перед тим советські чинники в офіційній ноті скажилися, що Франція перешкоджає репатріації советських громадян з французької окупаційної зони Австрії.

* ПАРИЖ. (ББС). 4-го червня французький уряд передав советському амбасадорові в Парижі дві ноти-відповіді на советські ноти в справі репатріації і вербування советських громадян. Ноти заперечують російські обвинувачення.

* ПРАГА. На запрошення маршала Тіта, в середині червня до Югославії прибуде з офіційною візитом чеський міністер оборони ген. Свобода. (Нувель де Франс).

* БЕОГРАД. (ЮП). Щоб підтримати грецьких повстанців, до югославського порту прибула так звана «інтернаціональна бригада», організована за зразком тієї, що брала участь в еспанській громадянській війні.

* НЬЮ-ЙОРК. (РШТ). Слідча комісія в справі х Палестини виїжджає з Нью-Йорку до Єрусалиму десять наступної середи.

* МЮНХЕН. Протягом літнього сезону відвідають Баварію приблизно 12 тис. американських туристів. («Фольдаве Фольксцайтунг»).

* НАНКІН. (Дена-Ройтер). Американський військовий персонал, що перебуває в Китаї, підлягатиме тамшнім законам і судам. Таку постанову винесла китайська народна рада.

* ПАРИЖ. (Радіо - Беромюнстер). Частина французьких залізничників розпочала «сидячий» страйк.

* КОПЕНГАГЕН. (ДПД). На знак протесту проти серйозної нестачі картоплі в Копенгагені, минулого четверга в данській столиці страйкували приблизно 100 тис. робітників білих кепенгагенських фабрик.

* ЗАГРЕБ. (Дена-Ройтер). В Загребі розпочався процес проти шести провідних членів кроацького уряду Павеліча. Їх обвинувачують у державній зраді і співпраці з німцями під час війни. Серед підсудних — колишній військовий міністер «самостійної держави Кроації» маршал Кватернік. Над колишнім державним шефом д-ром Павелічем суд винесе заочний вирок, бо протягом 2-х років альянська розвідка досі не змогла його знайти.

Через два місяці — Індія самостійна

НЬЮ-ДЕЛІ. (ББС). Віцекороль Індії лорд Монтбеттен заявив, що Англія сподівається передати владу індійцям ще в середині серпня ц. р. і при тій такою повнотою, як це було, заплановано на липень 1948 р. Щоправда, Монтбеттен особисто вважає поділ Індії за помилку. Але коли так вирішив індійський народ, то це його власна справа. Тож Індія складатиметься з Індустану і Пакістану, які будуть домініонами Англії. Протягом цього місяця англійський уряд опрацює всі заходи, щоб передати владу до рук індійців. Черчіл запевнив, що він не перечитиме замірам уряду.

Коментуючи цю величезну вагу подію, один з кореспондентів ББС, говорить, що англійський плян виявився несподіванкою для багатьох тих, що не вірили в ширість намірів Англії, для тих, що заперечували можливість єдності між індійськими партіями; нарешті й сам Черчіл, — як це не дивно, — поставився до англійського пляну прихильно.

Таким чином примара громадянської війни в Індії звикла: англійський уряд віддав перевагу поділові Індії, щоб тільки уникнути громадянської війни. Дві нові нації в Індії будуть незалежні, як всі незалежні нації. Вони матимуть свої парламенти, свої дипломатичні

представництва за кордоном, свої армії і т. д.

За словами кореспондента, 3-го травня наступив драматичний момент в історії Індії, коли представники всіх індійських партій одностайно закликали до спокою. Звичайно, можливість заперечення в Індії ще не виключена. Труднощі можуть постати наслідком поділу економічних активів, індійської армії (дуже різномішерна за своїм складом!) тощо.

Тіто пропагує «Балканський Блок»

БЕОГРАД. 3 червня. На одній пресовій конференції маршал Тіто говорив про потребу «об'єднання вільних народів Балкан у сильний блок». Балканські країни мусять об'єднатися, як він сказав, не для того, щоб комусь загрожувати, або на когось нападати, а для того, щоб, мовляв, зберегти свою незалежність і забезпечити свій мирний економічний розвиток.

Під кінець югославський прем'єр-міністер заявив, що народним фронтом Югославії керують не комуністи. Народний фронт є, мовляв, органічним тілом, а не якимсь об'єднанням сепаратних політичних партій. За словами Тіто, в Югославії не існують опозиційні партії, бо

* НЬЮ-ДЕЛІ. (ББС). В Нью-Делі в Лондоні одночасно проголошено англійські пропозиції щодо майбутнього Індії. Лідери індійських партій поставились до пляну Монтбеттена прихильно. Згідно з цим пляном, Індія має складатися з двох держав: однієї переважно мусульманської — Пакістану, другої переважно індуської — Індустану, кожна з яких приймає статут англійського домініону. Інші частини шляхом референдумів можуть вирішити, до якої з двох держав їм приєднатися.

іноземні кола могли б використати ці партії в своїй підіривній роботі проти уряду, щоб розколоти країну.

Австрія потребує допомоги США

ЛОНДОН. Австрія хоче прохати США негайно призначити для неї 20 млн. доларів кредитів. З цієї мети відлітає до Вашингтону колишній міністер торгівлі Вільгельм Тавхер. На ці кредити Австрія закуповуватиме у Польщі і Чехо-Словаччині вугілля. Австрія потребує щомісяця 407 тис. тонн вугілля.

Тавхер пояснив, що Австрія зможе уникнути краху свого народного господарства лише за допомогою американських кредитів і збільшення імпорту вугілля.

Справедливість — основа дружби

У польській політичній думці за кордоном спостерігається сьогодні одна — з нашого погляду вельми додатно — тенденція: переглянути і піддати ревізії дотеперішнє своє ставлення до сусід: українців, білорусів тощо, до їх національно-державних прагнень і вимог. То один, то другий орган польської незалежної (від Варшави) преси признають повну рацію національно-політичним вимогам українців, включно з вимогою повної державної незалежності. При цьому вказується на тісний зв'язок і взаємозалежність історичної долі поляків та українців, на konieczну потребу об'єднати державно-політичні змагання цих двох слов'янських народів, віддавна приневолених відстоювати свою незалежність перед загарбництвом німців і росіян. Найдалі в таких заявах пішов, мабуть, орган американських поляків „Дзеннік Польський“ в США, що писав дослівно так: „Вільна Україна є необхідною передумовою вільної і незалежної Польщі“. Дещо іншими словами, але з тим самим змістом висловлюються й інші органи польської еміграційної преси: мовляв, лише поляки з українцями **вдвох у згоді і дружбі** могли б успішно протиставитися двом однаково жорстким імперіалізмам — російському і німецькому.

Очевидно, в цих заявах багато слушного і широкого. Очевидно, що ми, українська еміграція, повинні такі заяви привітати. Вони бо свідчать про рішучий злам у політичній думці значної частини польського еміграційного суспільства. Бож досі, як цілком слушно зауважує А. Чернецький у статті, опублікованій у часописі „Kronika“, ми, українці, зустрічали з боку величезної більшості польських публіцистів (виняток становили лише деякі соціалісти) не лише заперечення наших політичних вимог — незалежної держави, але й навіть заперечення самої відрубності, окремішності українського народу.

Проте, з жалем мусимо ствердити, що поворот у думках міродайних політичних кіл еміграційної Польщі не дійшов ще того шабля, що вможливив би українсько-польські переговори, проваджені в дусі вольного взаємного розуміння і доброї волі. А тим часом, саме такі і єдині такі переговори мали б вигляди на успіх і привели б до вирівнювання взаємних претензій обох сусідських народів, підготували б психологічне підґрунтя для позитивної і навіть конче потрібної (з огляду на геополітичне положення Польщі й України між Німеччиною та Росією) для обох сторін договореності і устійнення спільних інтересів.

Читаючи виступи в пресі чільних представників польської еміграції, зокрема „Відповідь А. Чернецькому“ п. К. Грабика, опубліковану в тій самій „Kronika“, хочеться вірити в добру інтенцію їх авторів, хочеться вірити, що їх нехиті порпати в минулому, відгрибати колишні польсько-українські непорозуміння і суперечки походить саме з їх широкого бажання не ятрили давніх ран, а відтягати увагу від минулого, ставлячи актуальні проблеми завтрашнього дня. Посилаючи минуле попомом забуття і скеровуючи свій зір вперед, у майбутнє, цим найкраще, мовляв, спричинимося до найшвидшого українсько-польського порозуміння.

Що ж — ніби цілком слушна аргументація. В кожнім разі, на слух звучить прикладно. Та це не все. Клавдій Грабик, висловлюючи, очевидно, погляд цілого європейського та польської еміграції, вважає, що в минулому поляки й українці

покривдили один одного **взаємно, в однаковій мірі**. Тому його, п. Грабика, дивує — чому лише поляки мали б щодо українців робити поступки, а навпаки — ні. Сповідатися перед історією польські публіцисти не мають найменшого бажання. Після століть гноблення українського народу, гноблення на спілку з Москвою, польські народні демократи пропонують українцям враз забути все і утворити з поляками „єдність політичну, економічну, і хто зна — чи й не культурну“ (так висловлюється п. К. Грабик), яка дозволила б з'єднати польські та українські сили. Шановний публіцист дивується, чому українець А. Чернецький відкидає навіть згадку про польсько-українську федерацію, замість того щоб привітати її, мовляв — „поєднання сили наших двох народів може становити чинник, що дуже важливо би в майбутньому устрої з'єднаної Європи“.

Прочитавши підряд одну за одною вже згадану статтю А. Чернецького і відповідь на неї К. Грабика, відразу відчуваєте дві різні ментальності авторів цих статей. Ця різниця така велика, що не видно ніякої можливості засипати чи вирівняти її. І це тим прикріше, що ми не маємо ніяких підстав сумніватися в щирості поглядів, висловлених польськими публіцистами. Аж дивно, що вони так ігнорують історію. Бож, знаючи історію, не можна не визнати, що ми, українці, ніколи за всю історію не відірвалися настільки на польську етнічну територію, щоб там запровадити своє панування. А поляки щодо нашої території це робили протягом віків. Не можна, далі, не визнати, що ми, українці, ніколи не накидали полякам своєї мови і віри. Поляки ж це робили систематично, викликаючи справедливе обурення і спротив з боку українців. Згадаймо ціле століття польсько-козацьких воєн, що відбувалися не деінде, а саме в Україні. Ніколи українці, наші політики і діячі не називали своїми — тобто українськими — землі, заселені поляками. Тим часом поляки це робили і роблять досі, роблять майже всі, якщо не брати під увагу „вітчизняних“ поляків, що під варшавським урядом славлять ясне сонце Кремля.

І нехай не виправдуються поляки тим, що вони, мовляв, несли в Україну цивілізацію, вищу культуру. Вища культура, щоб перемогти і закоренитися — не потребує канючка і в'язниць, як не вимагає також пуританськості рідної мови і батьківської віри. І не нам учити п. К. Грабика, що, називаючи Галичину „Малопольською“, він зміцнює — замість розбивати — шкідливу для самих поляків, упереджену думку — ніби все це польська земля. Такі „мовні шаблони“ виростають з хибного твердження, що основою сучасних кордонів польської держави мають бути кордони історичної „передрозборової“ Польщі. Цього ось польська політична думка мусить зректися раз назавжди, якщо хоче в особі українців мати приязного сусіда, а тим паче договірного співника.

І дарма польські політики покликаються на Ризьку мирову угоду з 1920 р., підносячи її як єдину правну основу для визначення східних кордонів Польщі. Єдино прийнятний — не лише для нас, а й у цілому світі нині — принцип визначення державних кордонів — це принцип етнографічний. І коли польські політики і публіцисти остаточно засвоять це, тоді нам, українцям, не важко буде домовитися з поляками щодо спільних кордонів.

Б. СИВЕНКО.

Господарський плян англійських консерваторів

Як повідомляв лондонський тижневик „The Manchester Guardian weekly“ англійські консерватори на чолі з Черчілом опрацювали до наступних парламентських виборів, що мають відбутися в 1948 р., свій господарський плян, який характеризує зміну політичних настроїв цієї політичної, тепер опозиційної, групи.

Консерватори заявляють, що принципово вони не заперечуватимуть проти соціалізації англійської промисловості, хоча в деяких пунктах гадають повернутися до старих метод господарювання. В „індустріальній Карті“, опрацьованій господарським комітетом консервативної партії, говориться, що консерватори не будуть, прикладом, виступати проти націоналізації гірничої промисловості, хоч гадають перевірити керівництво окремими шахтами, яке, на їхню думку, надто велике. Так само повинен залишатися усупереченням державний банк. Навпаки, повинен бути денационалізований транспорт, більша частина цивільної авіації, а також бавовняна промисловість. Рішучо

заперечують проти націоналізації залізної і сталевих промисловості.

Для охорони прав робітників у приватній промисловості пропонується видати спеціальну „робітничу Карту“, яка передбачає запровадження спеціальних премій за підвищення продуктивності праці, можливість підвищення кваліфікації робітників, зміну поглядів на робітників як знаряддя праці, і оцінює його залежно від особистої вартості. На підприємствах мають утворитися мішані (з підприємців і робітників) комітети.

Щоб запобігти безробіттю, консерватори висловлюються за часткове державне керівництво промисловістю. З другого боку, вони вимагають збільшення житлового будівництва, будівництва нових підприємств, зокрема машинобудівельних заводів. Підприємства з малим збутом продукції повинні одержувати від держави фінансову підмогу. Бюджетові лишки держава мусить витратити на підмогу промисловості.

Такий загальний зміст господарського пляну англійських консерваторів. Він цікавий з двох поглядів:

Дискусія про 11 мільярдів боргу

Недавно американська преса писала, що припертий до муру СССР, нарешті, погодився розпочати з представниками США в Нью-Йорку переговори в справі урегулювання воєнних боргів в сумі 11 мільярдів доларів, узятих на підставі lend-lease'у советським урядом. Після п'ятої ноти США советський уряд уповноважив свого американського посла розпочати переговори, але, звичайно, це ще не означає, що справу буде швидко врегульовано.

Варто пригадати читачам, що СССР за час війни одержав від США 14.845 літаків, 7.056 танків, 51.503 легких американських авто-

мобілів (джипів), 375.883 вантажних автомобілів, 80.218 протитанкових гармат, 1.981 паротят, 95 торговельних пароплавів, 197 торпедних човнів, 15.417.000 пар військового взуття, понад 96 млн. метрів бавовняної матерії, понад 56 млн. метрів вовняної матерії і т. д.

СССР намагався під різними приводами відкласти справу врегулювання своїх боргів. Але знаючи, що він складає торговельні угоди з іншими країнами на постачання дерева, руди, бавовни, збіжжя і т. д., США стали рішучо вимагати повернення не зжухитих матеріалів, поставок ім різної сировини, повер-

передусім поворот до капіталістичних метод господарювання дуже обережний, — по суті це комбіноване господарство з державним плануванням в деяких випадках за фінансовою допомогою з боку держави. Отже, поворот до керованого державою приватного капіталізму в деяких галузях промисловості. Держава розбудовує промисловість, вона є промотором розбудови господарства, а не приватні підприємці. З другого боку, вони підтримують усуперечення окремих галузей промисловості, невідомо лише, які ж нові галузі промисловості передбачається усуперечити.

Окремо стоїть „робітнича Карта“, в якій вони гадають обмежити сваволю підприємця і створити людські умови праці.

З цього видно, як нові умови сучасної Англії змінили настрої і пляни консерваторів, перетворивши їх по суті в зовсім поступову, а не назадицьку партію, яка цілком реально дивиться і оцінює вимоги нової доби в розв'язанні англійського господарства і соціального законодавства.

В. ВАС.

Європейський господарський комітет

Паралельно з Міжнародною торговельною конференцією в Женеві відбуває свої наради Європейський господарський комітет (ЕСЕ), організований при соціально-економічній Раді ООН, на чолі з колишнім шведським міністром господарства видатним економістом проф. Гунаром Мирдалем. В нарадах беруть участь представники 18 держав. Членами комітету можуть бути також держави не члени ООН.

Завдання комітету — всебічна допомога і сприяння економічній відбудові європейського континенту. Поруч з цим він цікавиться взагалі питаннями, що стосуються економічних інтересів у широкому розумінні, зокрема протилежних і спірних проблем між Сходом і Заходом Європи. Програма його діяльності надто широка: виявлення ініціативи окремих держав в економічній діяльності, господарсько-технічні проблеми, усі досягнення в цій діяльності, публікація різних статистичних та інформаційних даних, проблеми господарської ошадності і т. д. і т. п.

Одночасно комітет намагатиметься координувати діяльність таких організацій як Європейська Вугільна організація, Центральне бюро європейського внутрішнього транспорту та інші. Отже, цілість господарських питань, зв'язаних з відбудовою і розбудовою Європи, є предметом діяльності цього комітету.

Обговорюючи принципи засади програми діяльності комітету, французький міністр господарства Андре Філіп заявив, що німецьке господарство мусить стати важли-

вим елементом загальноєвропейського господарства і від його оздоровлення залежатиме відбудова зруйнованої Європи. При цьому він вимагав, що держави, які найбільше потерпіли наслідком гітлерівської інвазії, повинні в першу чергу одержати допомогу від Німеччини. Навпаки, східні держави відзначали, що вони в цьому не зацікавлені. Представник Польщі, між іншим, заявив, що східні держави потребують міжнародної допомоги передусім у своїй господарській відбудові. Чеський міністр Ян Масарик підкреслив, що члени комітету повинні думати господарськими, а не політичними категоріями, і допомога мусить бути надана всім тим, які її справді потребують. Представник СССР Зорін підкреслював, що в першу чергу народи, які найбільш потерпіли від гітлерівської Німеччини, мають одержати допомогу, але при цьому треба не порушувати суверенності окремих держав і не втручатися в їх внутрішні справи. На думку його уряду, комітет може бути лише дорадчим тілом, а не вирішальним.

Заява американського представника П. А. Портера про те, що Америка постановила всі господарські справи своєї зони вирішувати спільно з комітетом, незалежно від того чи погодиться з цим альянська Контрольна Рада чотирьох окупаційних зон в Німеччині, чи ні, незначе бомбою вразила представника СССР, тим більше, що її прихильно прийняли представники Англії, Франції, Бельгії, Голландії і Данії. За винятком представника

Сходу і його сателітів, усі держави визнали правильною думку Америки запрягти німецьку промисловість у господарську відбудову Європи.

Наради дають надії, що нарешті буде накреслено шляхи відбудови і поживлення господарського життя в Європі, може, навіть всупереч бажанням держав по той бік залізної заслони.

N. N.

Литвинів виселено до східної Прусії

БЕРЛІН. [Дена]. 2 червня. Згідно з повідомленням берлінського часопису „Kurier“ [ліцензійований французам], шеф цивільного управління окупованої Советами Прусії ген. Захарченко заявив, що в заселенні цих теренів досягнуто великих успіхів. Названі терени заселено почасти литвинами, що їх вивезено сюди за спротив проти приєднання їхньої батьківщини до СССР. Решту населення складають селяни з інших частин СССР, головю з спустошених районів довкола Мінська. Кількість переселенців становить приблизно 500 тис. чоловіка.

Конференція в Гаазі

У Гаазі розпочалась міжнародна сільсько-господарська конференція представників 31 держави, скликана міжнародним сільськогосподарським союзом. Вона має за завдання опрацювати пляни збільшення світової с-г продукції і розподілити харчові лишки між всіма державами світу.

Вал. ЧЕРНІГІВЕЦЬ

М. Г. БУРАЧЕК

„Непотрібно, щоб образ тхнув моделлю, але дух природи мусить почуватися...”

Огюст Ренуар.

Одній статті, написаній для журналу „Образотворче мистецтво”, Микола Григорович Бурачек згадує такий інцидент. На Сергіївському майдані в Харкові, йдучи з крамниці малярських приладів, він зустрів студента. Юнак вертався з персональної виставки Бурачека. Широ зрадівши зустрічі й більш-менш незграбно висловивши захоплення новими творами вчителя, наївний учень тасмично запитав: „чи правда, професоре, що ви малюєте французькими фарбами?”

Бачачи глибину й багатогранність Бурачека-кольориста, студент не міг примиритися з думкою, що справа вирішується простіше, й про себе зарахував мистця до „французів”, постачивши його ще й фарбами французького виробу. Французьку наліпку ще й досі причеплював там, де культура кольориту й техніки виходить за межі пересічної „реалістичної” норми.

Присвятившись головно малярству, М. Бурачек інтенсивно працює також у драматичному театрі, опері, викладає в Художньому інституті, працює в мистецьких об'єднаннях.

Бурачек — чистий маляр-кольорист. Будучи до кінця сучасним, модерним, він ніколи не доходив до ортодоксального антинатуралізму, до висмокотаних з „внутра”, абсолютних естетичних „вартостей”. Він лишається українськи сьогобічним, земним, не бажаючи відриватися від ґрунту, надто від рідиного. Західні симпатії майстра тримаються в межах того блискучого періоду французького мистецтва, яким, власне, закінчується тріумфальний похід нової школи, заблуканої пізніше в темних кутах безпредметовості — вони сягають до глибоко індивідуальних Ван Гога, Сезанна й не далі. Безкритичний індивідуалізм наймодерніших змушував Бурачека до обережності в „орієнтаціях”. Шануючи, знаючи й люблячи новітніх французів, наш майстер добре розумів, що **руанські** собори Моне й копії сіна в **Оверні**, види **Аржантейлю**, **бретонські** образи раннього Гогена — не порожні назви для каталогу, що навіть твори без політичних назв, крім елементів могутньої малярської культури, були передусім насичені **французьким** духом, мали гострий **французький** характер.

Бурачек, ставши європейцем, не перестав бути українцем. Йому пощастило здобути добру освіту. Краківська академія підготувала до прийняття Парижу, а цей, поділяючи на художника глибше й ґрунтовніше, ніж, наприклад, на Васильківського чи Левченка, не зробив його недоробленим французом. Бурачек вертався на Україну робити те, що екстатично робили в Парижі, Аржантейлі, Барбізоні, на дюнах Нормандії біля дивовижних і мальовничих бретонських будівель французи й ті, що стали новими шукачі індивідуальної правди в вічному джерелі.

Біті шляхи були вже не для нього. М. Деревус згадує, як старий професор постійно доводив харківських учням konieczність шукання кольористичних скарбів у себе дома, серед української природи. Він прийшов на зміну вдумливому реалісту Левченкові із своєю енергійною проповіддю європеїзації українського пейзажного малярства, розуміючи це не як засвоєння рецептури чи малювання, а виховання здібності активі-

зувати шукання й бути по-французькому завершеним і всебічним у поставі й вирішеннях малярських завдань.

Багато дискутувалося над особою Бурачека: імпресіоніст він чи ні. Дискусії чисто формальні й, хай дарують нам суворі фахівці, — зайві. Переглядаючи сотні Бурачєкових образів і фарбових студій, де майстер занотував свої кольористичні залачі, переконалися в безсумнівно імпресіоністичному ладі сприймання, часом підвищеному до експресіоністичного ступеня, але з чисто „французької” точки погляду Бурачек не був ні тим, ні іншим, хоча витонченості й гостроті кольористичного чуття тут позаздрив би не один француз. Майстер ніколи не зраджував української ліричності й стихійності.

Емоціональне діяння Бурачєкових творів від маленької фарбової студії (найлюбленіша форма) до образу — глибоке й сильне. Пам'ятаю порівняння творів П. О. Левченка й М. Г. Бурачека на одночасно відкритих персональних виставках. З обох було Україною. Спокійною, матеріальною, добре нарисованою у першого. Фарбово експресивною, несподіваною і глибоко знайомою водночас, розкритою „до сотих долів тону” в цікавих, повних глибокого кольористичного сенсу образах українських закутків у другого.

Багато молодих українських малярів скаржилися, що Бурачек „мерещиться” їм під час студійних праць на природі.

А втім, сюжетний бік, оповідальність пейзажу були для художника справою другорядною, в останніх же працях взагалі не істотною. Такі речі як серії межигірських студій, відомий „Вересень”, „Опаловий день” — фарбові поеми з українським змістом. Скрізь — повний звук, незалежно від того, чи це сталевосині з сірим Дніпрові затоки, чи опалі з золотом з перлово-сірою тією в зимовому пейзажі („Опаловий день”), а чи старе золото охри з бляклим голубим у „Вересні”. І все те сповнене українських настроїв, хоча форму лише намічено, а сірі стріхи мають роль підрядну. Нам, здається, не пощастило б пояснити справу цілком, якщо б ми обмежилися констатацією глибокого проникнення в невидимі найтонші сфери даної в природі кольористики. Тут є ще щось цілком своєрідне. Зіставлення висококультурних кольористичних принципів народного українського мистецтва в старій поліхромній вишивці, килимарстві і ткацтві, церковному малярстві Наддніпрянщини — і деяких Бурачєкових творів являє подивугідну, але природну спорідненість. Саме в гармонії європейської мистецької, так би мовити, методи з народно-українським духом — другою і головною підвалиною Бурачєкової творчості — правдивий європеїзм нашого кольориста і секрет його впливу.

До Бурачека молодь линула з не меншою радістю, як до Бойчука. Крім вищевказаної причини, молодь до нього приваблювала особиста простота майстра — людини, теплота й сердечність ставлення до молоді, уважність до індивідуальних рис початківця поряд з високими і систематичними вимогами. Вплив Бурачека не можна не переоцінити: свіжість і модерність молодих харків'ян і той факт, що Харк'в дав низку добрих кольористів пояснюється саме цим. Учні й послідовники Бурачека: Деревус, Жеваго, Любинський та ін.

вибиваються на першорядних майстрів, не виявляючи й тіні рабського копіювання.

Прийшовши в малярство з театру, Бурачек до останніх років не втрачає з ним зв'язку. Численні вистави в українських і російських драматичних і оперних театрах ідуть за його шкідцями. Особливо цікаві були його праці в царині побутової драми.

Бурачєкові належить чимало критичних статей і капітальна праця про малярську спадщину Т. Г. Шевченка. До останніх років життя, коли тяжка хвороба очей примушує його відмовитися навіть від своєї неймовірно продуктивної творчої праці, М. Г. вчить молодь в Художньому Інституті м. Харькова, скрізь, завжди, на кожному кроці б'ючись за підвищення культури станкового малярства. Старий професор мав мужність гостро виступати на засіданнях журі виставок, — незмінним членом і керівником яких був довгий час, — проти навали „соціалістично-реалістичних” творів, прямо заявляючи про свою важку місію — рятувати й виховувати малярські кадри.

Перед війною, допомагаючи харківським музейникам комплектувати виставку своїх творів з нагоди 50-річчя мистецької діяльності, М. Г. Бурачек не міг думати, яку страху трагедію готує він для себе.

Війна вибухла в момент, коли персональна виставка великого українського кольориста була в дорозі до Львова. Де, ким і як знищено все краще, зібране від краківських років до останнього часу, — невідомо. Розлюченому невдалим початком війни советському комісарові, як і шукачеві „леbens рауму”, однаково байдуже було до неповторного скарбу української мистецької культури... Трагедія підкосила вже тяжко хворого мистця. Він умер, так і не розшукавши своїх творів. Умер як і багато з тих, хто цілком посвячував себе мистецтву — на мистецькій стійці, не закінчивши етюда, початого з балкони своєї харківської майстерні.

Нотатки із з'їзду ЦПУЕ

Три дні і одна ніч — це задовго і виснажливо, тим паче, на з'їзді прикрих моментів було на жаль, більше, як світлях.

Несподівано виникнула резолюція, що була скерована проти свободи преси. Я задеревів, не хотів вірити своїм вухам. Ми, українці, що десятиліттями так страшно терпіли саме з причини браку свободи преси, ми маємо її тепер утискувати? Вирядувала ситуацію п. Івченко, що пішла у бій за її свободу. Саме тепер преса мусить грати першу скрипку, коли людство справді хоче миру. Два напрями боротьби між собою. Один, репрезентований ОН, що кличе пресу цілого світу до чесної співпраці над зміцненням правдивої демократії та жадає передусім свободи слова і друку. Другий — це пан Вишинський, що на пленумі Об'єднаних Націй 6 листопада 1946, а советська делегація ще в лютому цього року в Лондоні домогалася, щоб не було свободи слова і друку для еміграції. П. Івченко вирядувала честь української еміграції, але чому мовчали панове редактори? При цій нагоді я хочу ще додати, що добре було б, щоб провірили вони свої ради, а також щоб були вибагливіші та обережніші при помішуванні дописів своїх кореспондентів. І другий болючий інцидент. Один з найбільше поважаних і заслужених наших громадян, видатний кооперативний діяч, сенатор варшавського союму виступив в обороні права та блискуче його боронив.

Зате стрінув його закид... демагогії. Відважилася на це молода лю-

дина, що лиш недавно виступила на арену ширшого громадського життя. Загальне обурення присутніх хай буде для нього пересторогою та наукою.

На з'їзді йшла „боротьба за владу”. Вела її група, якої члени майже всі молоді, тому і добре розумію її, коли вона виступає з більшим запалом та енергією. Я сам люблю боротьбу, але боротись треба чесно, по-лицарськи. Поборювати противника треба силою духу, правди, логіки та реальних доказів, а ніколи наклепами, нерозумними намісками чи іншими засобами, що є в незгоді із загально прийнятими поняттями етики й моралі. Фізична сила чи криклива лайка не є ознакою та доказом правди, а скорше ознакою безсилля та неправди.

Були й позитивні, корисні моменти. Один із них — це зредагування вибраною на з'їзді правничою комісією „Статуту Судівництва Української Еміграції.”

Справа та тягнулася довго. Розвиток нашого емігрантського судівництва вимагав конечно одноставного статуту для наших судів всіх трьох зон. До цього часу основою нашого судівництва був або колишній австрійський, або колишній польський закон, а в деяких повітових судах, де не було фахових правників, то обов'язували тільки загальні норми етики та моралі. Зліквідувати ті ненормальні відносини взяв на себе з'їзд суддів та прокураторів, що відбувся 26 жовтня 1946 в Авсбурзі. На ньому обрано спеціальну комісію для випра-

Малий фейлетон

Географічний тато

Іду я одного разу надвечір табормом, коли дивлюся — прогулюється ще молоденький татусь із своєю родиною.

На руках у нього синочок, праворуч — доця, ліворуч — друга доця, а позаду ще більшенький синочок.

Просто кажучи: черідка невеличка!

За черідкою простує „найкраща у світі” мама... Іде — як пава пливе... А усмішка чого варт!

Як гляне на діточок — мов шоколядою частує, скине оком на чоловіка — ніби американськими цигаретами наділяє...

Одне слово: не жінка, а скриня з золотом і навіть у прискринку трохи діамантів!

Подивився я люб'язно на діточок, лагідненько на маму, заздрісно на тата і питаю:

— Всі ваші?

— Авжеж!.. — гордовито відповів він, а потім загадково поглянув на дружину і вже якось запитливо:

— Правду ж кажу — наші?

Дружина почервоніла, засоромилася і уста її легенько затремтіли.

Де ж ви їх стільки набрали? — питаюся далі.

Чоловік усміхнувся:

— Одного — у Львові, другого — в Берліні, третього — в Гамбурзі, четвертого тут, п'ятого — в Лондоні сподіваюся, а шостого, то вже в Києві напевно.

— Тю-у на тебе! — розсердилася дружина. І не сором тобі отаке казати!..

— А що ж тут такого? — здивувався татусь. — Не треба й географії вивчати...

— Чоловіче, бійся Бога!.. Вертався я до себе додому і думав:

„Пусти такого тата у Парагвай, він, біг-ме, за п'ять років той Парагвай на Україногвай оберне!..”

Географічний тато!

А ма-му-ся...

Дай їй Боже, здоров'ячка!..

Степан ПІДКОВА.

Третій пленум ГУПР

Як довідуємось, на 13 червня скликається черговий третій пленум Головної Української Переселенської Ради разом з представниками таборів.

На пленумі буде заслухано звіт про дотеперішню працю ГУПР'у, про зміну статуту, напрямні щодо переселення і поселення, справа організації кооперативно-колонізаційних громад та інші важливі справи переселенської акції.

Реферат про С. Петлюру

На запрошення головної Управи СУВ пан генерал Памій-Нейло, 2-го червня в таборі Н. Ульм прочитав реферат — спомини про свою співпрацю з покійним Головним Отаманом С. Петлюрою. Слухачі довідалися з реферату багато нового про революційну діяльність С. Петлюри в його молоді роки.

По закінченні реферату голова управи СУВ склав п. прелегентові сердечну подяку.

УПРАВА СУВ.

Кобзарі в Гайдельберзі

23-го травня ц. р. гостювала в Гайдельберзі відома українська капелла бандуристів Божика - Китасого. Простора репрезентативна зала Гайдельберзького замку була виповнена вщерть українською та чужинською публікою. Концерт пройшов із великим успіхом і спричинився до закріплення доброго імені наших бандуристів серед музичних кіл. Треба відмітити, що це перший український концерт в історичному Гайдельберзькому замку. — пч.

цювання Статуту нашого судівництва на еміграції. Та комісія виготовила Статут, запропонувала з'їздові, з'їзд обрав спеціальну правничу комісію, що на своєму засіданні 9-го травня ц. р. остаточно його зредагувала, а з'їзд ухвалив. Статут має свої недотягнення, але практика їх скоригує і за 4 місяці на Надзвичайному з'їзді можна буде устійнити остаточну редакцію Статуту.

Коли б організатори з'їзду розумніше господарювали щодо часу і не залишили тільки однієї ночі для нарад на майбутнє, то напевно було б більше таких корисних рішень.

І коли по 4 місяцях збереться Надзвичайний з'їзд із випрацюванням врешті організаційним статутом ЦПУЕ (він мав бути готовий ще в січні 1946) — то кочу вірити, що настроїв на ньому буде ще кращий.

Др. Лев ГАНКЕВИЧ.

Посмертна згадка

2-го травня 1947 року невеличкий гурт українців віддав останню шану одному з передових борців за волю України Семенові Яковичу Ланиленкові. Невмильма смерть вирвала його з наших рядів, в силі віку і працездатності.

С. Я. Ланиленко народився в селі Карапінці на Київщині 14. 2. 1896 р. В 1925 році закінчив він Смілянський цукровий інститут і працював довгий час як інженер в українському народному господарстві. В 1935 році покинув Україну і виїхав на добровільне заслання до Смоленська, а далі до Пензи, рятуючи життя перед терором НКВД, що в ті часи не щадило української крові. Там вдалося йому переховуватися, і аж в 1941 році повернувшись в Україну і знову взявся за працю. В 1943 році покинув рідну землю і опинився на еміграції в Німеччині. В 1945 році він організував український табір в Гюльсрі і привів його в порядок. Далі скитався по різних таборах і наприкінці життя жив в таборі в Ганновері, де займав фахову посаду керівника технічного відділу табору ім Лисенка.

В першій світовій війні С. Я. Ланиленко служив в російській армії, а в 1917 році перейшов на службу до Української армії, де був старшиною. По закінченні наших визвольних змагань він опинився в підпіллі. Йому доводилося втікати з-під розстрілу де-

нікпів, що тоді лютували по Україні. Був кілька разів арештований і в 1928 році просився пош аж два роки в півдаль енкаведистів, вичікуючи смертного присуду. Він учасник боїв в Холодному Ярі.

В силі віку підкосила його страшна саркома. Всі старання лікарів врятувати для України його, палкого патріота, не дали успіхів.

Похоронено його в чужій землі на цвинтарі Липен в Ганновері дня 2. 5. 47. Вічна йому Пам'ять!

М. С.

Повіщення

до українських журналістів!

Управа регенсбурзької Обласної Спільноти Українських Журналістів повідомляє всіх своїх членів, що на початку липня п. р. відбудеться 2-й з'їзд СУЖ, в якому можуть взяти участь тільки ті члени СУЖ, які мають виписку про членство та ті, що заплатили членські внески. Належні членські внески закликаємо внести на адресу: секретаріат СУЖ, Новий Ульм, Людвігштр. 10.

Хто з журналістів ще не є членом СУЖ, може надіслати свою адресу для висилки йому анкети для вступу до СУЖ.

Управа Обл. СУЖ.

Ліквідація невеликих таборів

у Вюртембергі

За рішенням керівних органів військової американської влади невеликі табори повіту Ниртінген (Вольфшлюген, Обербоїнген, Унтерленінген, Бісінген—разом до 800 українців) протягом ближчих тижнів будуть переселені до Ельвангену. Одноразово будуть ліквідовані подібні ж табори цього повіту з литовськими та латвійськими ДП.

Два більших табори, що містилися в казармах Людвігсбургу, 21-22 травня були також переселені до табору Гренадір Казерне в Штутгарт-Цуффенгаузені. М. Т.

РЕЦЕНЗІЯ

„Воля і успіх“

Написав О. Марден. Переклад В. Приходька. Вид. третє

Існують питання, що від ранньої молодості і до глибокої старості хвилюють людину. Ці питання, власне, основні: як жити, як краще улаштувати своє життя, як мати успіх в житті, що робити, над чим працювати, щоб праця давала матеріальний результат і моральне задоволення. Куди спрямувати свої зусилля, який фах собі брати, як боротися з власними хвилями—зі спогадами, марнуванням часу, легкодушістю, слабкою волею. Ось обсяг питань, над якими зупиняється автор, американський педагог і мораліст О. Марден у своїй книжці „Воля і Успіх“. Питання, як бачимо, справді такі, що пікавлять і мусять пікавити кожну людину, що не хоче на світі „гнилою колодою“ лежати а, навпаки, змагатися чогось доклати, чогось досягти—і своє особисте життя доцільно побудувати і суспільству корисним бути. Особливість твору Мардена та, що загальні питання він трактує не абстрактно і теоретично, а, навпаки, дуже приступно і пікаво, подаючи низку прикладів із світової історії. Тому ця книжка цілком приступна для найширшого кола читачів. В ній є велика заслуга також п. В. Приходька, що подав переклад у формі популярної, гарної, чисто українською мовою.

Книжка заслуговує того, щоб її перечитав кожний українець.

С. Д.

Пискування редакції

Бориса Юрка, Петра Репіка, Пестушку Ф., Чикала Івана, Валю Максима та Геня Романа—цим повідомляємо, що для них в редакції „У. В.“ є листи

МУР

Об'єднання українських письменників

повідомляє:

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ У В-ВІ

„Прометей“

літературно-мистецький

АЛЬМАНАХ

Альманах редагує колегія: Євген Маланюк, Юрій Шерех, Улас Самчук, Микола Шликевич, Михайло Орест, Віктор Домонтович, Борис Подоляк (головний редактор).

Альманах виходить книгою на чотирнадцять аркушів. Зміст першого числа: Юрій Косач — „Еней та життя інших“ — повість; Віктор Домонтович — „Розмови Екегартів з Карлом Гопші“ — оповідання; Роксана Вишневецька — „З денника“ — оповідання; Ігор Костецький — „Ціна людської душі“ — новела; Іван Керницький — „Мертві оживають“ — повість; Євген Маланюк — „По кожній страті“; Юрій Клен — „Попіл імперії“ — уривок з поеми; Вадим Лесич — „Мюст-стер“; Михайло Орест — „Повстання мертвих“; Василь Барка — „Микола П“ — з поеми „Пароборство“; Леонід Лиман — „Мгарський монастир“; „Лягло життя“, Критика; Улас Самчук — „З книги буття“; Борис Подоляк — „Поет юності і сили“; Юрій Шерех — „Колір нестримних палахкотіння“. Огляди та рецензії.

Альманах виходить обмеженим накладом. Радимо негайно замовити! Замовлення пиліть на адресу: „Prometei“ Nei-Ulm Ludwigstr. 10 — ціна — 12 НМ. Висилається за післяплатою.

Альманах міститиме найкращі твори сучасної української літератури.

Альманах опублікуватиме з кращими зразками світової літератури.

Альманах друкуватиме романи, повісті, поезію, драму, критику, огляди різних галузей мистецтва з цілого світу.

В найближчих числах Альманаху буде вміщено: „Сонце з заходу“ — роман Уласа Самчука, „Люба“ — роман Івана Багряного, „Мана“ — повість Докі Гумєної.

До участі в Альманасі запрошено всіх найвидатніших письменників, поетів, критиків та мистецтвознавців, як старшої, так і молодшої генерації.

НАКЛАДОМ

Видавництва „КАЛИНА“

появилися:

Шкільна мапа України 60×40 см 1:3,300.000.

„Олеся“ Б. Грінченко з ілюстраціями. Замовляти: Verlag „Kalya“, (14a) Ludwigsburg, Seestr. 26.

Увага!

Передплатуйте,

читайте

і поширюйте

„Українські Вісті“

Досвідчених шкелодувів

лабораторного устаткування, які бажають працювати за фахом в українському підприємстві, прошу негайно зголоситися на таку адресу: Інж. М. Висоцький, DP Camp 32/163 Diesterwegschule, Bielefeld (бріт. зона). Гарантую добрий заробіток.

Український Університет в Авсбурзі

оголошує прийом студентів

на І-й семестр природничого факультету (хемічний і біологічний відділи).

Університет має обладнану хемічну лабораторію і біологічний кабінет, які забезпечують практичні лабораторні роботи студентів.

До Університету приймаються особи з закінченою середньою освітою.

Заяви з життєписом подаються на ім'я Ректора Університету. Документи про освіту розглядаються при особистій явці.

Український Університет
Авсбург, Сомме-Казерне

РОЗШУКИ

— Репік Петро з Димера, розшукує Гопчаценка Федора та інших друзів, писати на адресу редакції „Укр.Вістей“.

— Анатоль Сидор розшукує двоюрідну сестру Тоню та Валю Фабіян, Тоню Півневу. Адреса: Новий Ульм, ред. „Укр. Вісті“.

— Рідних та знайомих—Лизогуб Олександра, Миттенвальд, Егерказерне, бл. 3-58.

— Лочку Ніну — Вовк Макар, Фрідріхсгафен Флакказерне, фірма Темяк.

ПОБРАТИМИ, ВІДГУКНІТЬСЯ! — Гордій Б. Писати на „Українські Вісті“.

— Тольчинського Євгена—мати Тольчинська Віра. Бісенгофен (Альгау). Бангофресторан.

— Матір Петронелло Гара, тітку, Павліну Новосад—Гара Іван. Фінгорт бай Ганновер, український табір, барак 23-14.

— Данченка Олександра шукає Микола, писати „Українські Вісті“.

— Сина Володимира, дочку Юлію Машталір — мати Текля Машталір. Новий Ульм, Райгарт-казерне, бл. „Д“, к. 21.

— Брата Писарського Панаса з Колків пов. Луцьк (останньо працював в Орельнбурзі, Шлезвіг Гольштайн) пошукує Ричардський Євген. Willach DP Camp st. Martin. Austria (in Zone).

— Свою рідну і знайомих одностельчан пошукує Йосипчук Василь, уродж. Мочеряк із с. Миколчин пов. Надвірня. Писати: (13a) Aschaffenburg DP Camp bei Brele, Bl. 1/220.

— Рідну й знайомих з Делятина пов. Надвірний—Йосипчук Юрій: 13a Aschaffenburg, DP. Camp bei Brülle, Bl. 1/220.

— Адв. Пелех Юліян зв'яжеться з сестрою в Каналі через Миталь Гр., Огу бай Ландсгут, Нідербаєрн. 3

— Сестру Обрізко Настю, народж. 1918 р. із с. Мишин Коломия, працювала в Мульде Заксен до 1945 р. Хто знав би що про неї, прошу повідомити мене УНРРА Team 1001. Мангайм. 2

— Дружину Софію, яка останньо перебувала в Golk b/Meissen. Хто б знав про неї що, прошу писати на „Українські Вісті“, Сторчак Андрій. 3

— Свого сина Облещука Михайла, народж. 7. 6. 1928 р. та Маркова Петра народж. 12. 2. 1925. з с. Вістра, пов. Бучач. Хто знав би щось про них, прошу писати на адресу: Облещук Лука Aschaffenburg a/M. Pionir-Kaserne. Bl. 3/308. 3

— Хто знає про долю Колосова Василя, що за німців працював у Швайфурті, за фахом маляр, та Самофалова Федора — Колос Олександр, Ellwangen (Lagst), DP Camp 709.

— Матір Даник Наталію, сестру Ситник Марію, небогу Ситник Олену і швагера Ситника Івана — Плюйко Олена, Миттенвальд, Егерказерне Бл. 10/2. 3

ШУКАЮ й плачу високі ціни за книжки

з таких ділянок:

1. Динамомашини постійного струму, 2. Динамомашини перемінного струму, 3. Трансформатори, 4. Теорія перемінних струмів. Мовами: українською, польською, російською, німецькою. Листи з умовами продажу прошу слати до В-ва „Українські Вісті“ під „Інженер“.

Вийшов друком у В-ві „Універсальна Бібліотека“ популярний літератур.-публіцистич. нарис Дм. Чуба—

„Шевченко в житті“

Книжка ілюстрована портретами Шевченка та його друзів і приятелів, зокрема кн. Репіної, Жуковського, Брюлова, Куліша.

Стор. 48, ціна 4 НМ. Набувати в більших українських книжкових крамницях та кіосках. Гуртові замовлення (на які дається знижка) надсилати на такі адреси:

1. Українська книгарня, Мюнхен, Дахауерштрассе 9/1.
2. „Українське Мистецтво“, Регенсбург, Гангоферсдльонг, Зіфрідштр. 4.

— Рідних та знайомих розшукують Желябин Кирило та Анастасія Гордеева. Писати: Новий Ульм, український табір УНРРА ч. 1061.

— Рідних та знайомих—Бова Микола, „Українські Вісті“.

— Сина Шакулу Василя, хто знає його місце перебування, прошу повідомити: Герінберг, Тіпенберштрассе 18, Шукала Степана.

— Миколу Предуна з Потеліча пошукує сестра. Зголошення слати: „Українські Вісті“.

— Брата Загана Михайла—Ярослав Заган. Нойштанд, Крайс Марбург Лан, Штудорельд 7. 2

— Своїх братів Пастернаків з Добровідки, повіт Коломия; Миколу—студента-лісника, евакуйованого в 1944 із Львову до Кривині; Петра, що в серпні 1942 дістався в німецький полон. Хто б щось знав про них або про їх долю, проситься ласкаво повідомити Адміністрацію „У. В.“ або на адресу: Пастернак Юрко (20 б) Гослар-Гарп. Франкенбергерштр. 12, бай Інг. Д. Троян.

— Мельника Петра з Холова, пов. Радехів—сестра Марія Хоїна. Гангофер-Зідльонг Re 12 50 Регенсбург. 1

— Свого брата Степана Трача і сестру Анну Гудиму з Тернопільщини—Уляна Трач писати Ueodogg, 39 rue de la Robuette, Paris 11 eme France.

— Рідних і знайомих із с. Камін, пов. Калущ, пошукує Дмитро Шмигельський та батька Тимофія і брата Василя пошукує Ступка Григорій. Адреса розшукувачів: ДП Камі Б-33, Дорстен I. Вестфелен (Бріт. Зона).

— Сина Іванова Михайла, 1922 р., і дочку Іванову Анну, 1924 р., і зятя Григорієва Василя, 1919 р., — Іванів Олександра, Новий Ульм, Райнгарт-казерне, бл. „Б“ кімн. 57.

— Братів: Винницького Ігната, Винницького Ілька — Винницький Андрій. Фінгорт бай Ганновер, Український табір, барак 23-14.

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подаємо таксу оплати за надрукування оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100% надвишки.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне окреме слово.

Належну суму слід надсилати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо.

Адміністрація.

Часопис „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ виходить ТРИЧІ НА ТИЖДЕНЬ: у середу, п'ятницю і неділю.

Приймається передплата:

На 1 місяць — 6 НМ

„ 3 „ — 18 НМ

Ціна окремого числа 50 ПФ.

Організуйте групову передплату та зголосуйтеся для кольпортажу. — Кольпортжам знижка 20%. — У справах передплати, одержування часопису, зміни адреси тощо — звертатися листовно і особисто до Адміністрації.

Administration „Ukrainiski Wisti“
Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавничі Спільнота

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Головний редактор Ів. БАГРЯНИЙ.

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, а з приводу невмістих дописів листується лише в особливих випадках. — Дописи і листи в справах редакційних адресувати не окремим редакторам, а Редакції:

Redaktion „Ukrainiski Wisti“
Neu-Ulm, Ludwigstraße 10.

Редактори приймають особисто в українському таборі Н. Ульму — Блюк „А“, від 8—12 год. щоденно, крім суботи.

Authorized by Information
Control Division

Druck: — Ukrainische Zeitung
Neu-Ulm — Ludwigstraße 10.